

# Agatha Christie

## *Păpușa croitoresei*

Păpușa stătea în fotoliul mare de catifea. Nu era prea multă lumină în cameră; cerul Londrei era întunecat, în atmosfera cenușiu-verzuie, scoarțele, draperiile și preșurile de culoarea sălciei, toate se armonizau unele cu altele. Și păpușa se integra. Stătea lungită, inertă, lăfăindu-se în hainele ei de catifea verde, cu pălărie de catifea și chipul pictat. Era păpușa favorită care împodobează saloanele femeilor bogate, păpușa ce se răsfăța lângă telefon sau printre pernele de pe divan. Ședea tolănită acolo, mereu lipsită de viață și, totuși, ciudat de însuflețită. Arăta ca un produs decadent al secolului XX.

Sybil Fox, intrând grăbită cu niște tipare și o schiță, privi păpușa cu un ușor sentiment de surpriză și uimire. Se întreba, dar ce se întreba nu ajungea și să exprime. În schimb, se gândi în sine ei: „Ce s-o fi întâmplat cu tiparul de catifea albastră? Unde l-am pus? Sunt sigură că l-am avut acum o clipă”. Ieși pe palier și strigă spre camera de lucru:

— Elspeth, Elspeth, e la tine tiparul albastru? Doamna Fellows-Brown trebuie să sosească într-o clipă!

Intră din nou și aprinse lumina. Se uită iar la păpușă. „Unde naiba, ah, uite-l”. Ridică tiparul de unde-l scăpase de fapt. Afară se auzi obișnuitul scârțâit al liftului care se oprea în dreptul palierului și, de îndată, doamna Fellows-Brown, însoțită de pechinezul ei, intră pufăind în cameră asemenea săcăitorului tren local care oprește într-o gară de pe parcurs.

— Are să toarne cu găleata, spuse ea, pur și simplu, să toarne!

Își aruncă mănușile și o blană. Apăru și Alicia Coombe. Nu mai venea oricând în ultimul timp, numai când soseau oaspeți deosebiți și doamna Fellows-Brown era o astfel de clientă.

Elspeth, supraveghetoarea atelierului, aduse rochia și Sybil i-o trase pe cap doamnei Fellows-Brown.

— Pofțiți, zise ea, cred că vine bine. Da, e într-adevăr, reușită.

Doamna Fellows-Brown se întoarse într-o parte și se uită în oglindă.

— Trebuie să-ți spun că rochițele tale îmi micșorează fundul.

— Sunteți mult mai subțire decât acum trei luni, o asigură Sybil.

— Nici vorbă, zise doamna Fellows-Brown, deși recunosc că arăt așa. E ceva în felul cum croiești care îmi micșorează fundul. Arăt de parcă nici nu l-aș avea – vreau să spun doar unul cum îl au majoritatea. Oftă și-și mângâie cu grijă partea ce o necăjea a anatomiei sale. Întotdeauna mi-am făcut probleme, zise ea. Sigur, ani de zile, l-am putut ascunde, știți, ridicându-mi în față bustul. Da, dar acum, nu mai pot face așa pentru că am și burtă și fund. Vedeți, nu-ți poți ascunde ambele părți, nu-i așa?

Alicia Coombe zise:

— Ar trebui să le vedeți pe unele dintre clientele mele!

Doamna Fellows-Brown se învârtea încolo și încoace.

— Să ai burtă e mai rău decât să ai fund, zicea ea. Se vede mai bine. Sau poate ți se pare, pentru că, atunci când stai de vorbă cu oamenii ești cu fața la ei și, în momentul acela, ei nu-ți pot vedea fundul, dar îți observă burta. În orice caz, am hotărât să-mi strâng burta și să las fundul în pace. Își răsuci gâtul și mai tare și apoi se repezi deodată: o, păpușa aia a voastră! Mă face să mă treacă toți fiorii. De când o aveți?

Sybil se uită nesigură către Alicia Coombe, care arăta uimită și oarecum tristă.

— Nu știu exact... De câtva timp, cred... Niciodată nu țin minte. E îngrozitor acum... Pur și simplu, nu țin minte. Sybil,

de când o avem?

Sybil spuse scurt:

— Nu știi!

— Ei bine, repetă doamna Fellows-Brown, mă face să mă înfior. Ciudat! Se uită, știți, ca și cum ne-ar studia pe toate și ar râde între mânecile alea de catifea. Aș scăpa de ea dacă aș fi în locul vostru. Se scutură cuprinsă de teamă, după care reveni la detaliile de croitorie. Să-și scurteze sau nu mânecile cu vreun inci? Dar lungimea? Când toate aceste probleme importante au fost soluționate în mod satisfăcător, doamna Fellows-Brown își îmbracă hainele cu care venise și se pregăti să plece. Cum trecea pe lângă păpușă, își întoarse capul.

— Nu, zise ea, nu-mi place păpușa asta. Arată parcă ar fi dintre ai casei. Nu e sănătos.

— Ce-o fi vrut să spună? Întrebă Sybil, după ce doamna Fellows-Brown coborî treptele. Înainte ca Alicia Coombe să aibă răgazul de a răspunde, doamna Fellows-Brown se întoarse, băgându-și capul pe ușă.

— Doamne Sfinte, am uitat cu totul de Fou Ling. Unde ești iubițelule? Dar n-aș fi crezut vreodată!

Rămase cu gura căscată, ca și celelalte două femei. Pechinezul stătea lângă fotoliul de catifea verde, cu ochii ațintiți la păpușa fără viață, tolănită pe el. Nu era nici o expresie, nici de plăcere, nici de furie, pe mutrișoara lui, numai ochi. El doar o privea.

— Haide, dragul mamei, îl chemă doamna Fellows-Brown.

Dragul mamei nu-i acorda nici o atenție.

— Se face pe zi ce trece mai neascultător, remarcă doamna Fellows-Brown, cu aerul uneia care cunoaște gradele de comparație ale acestei calități. Haide, Fou Ling, cuțu-cuțu, fustângiule!

Fou Ling își întoarse puțin capul spre stăpâna sa, după care, cu dispreț, își relua contemplarea păpușii.

— Ea l-a impresionat cu siguranță, opină doamna Fellows-Brown. Nu cred că a observat-o până acum. Nici eu. Era aici ultima dată când am venit?

Celelalte două femei se uitau una la alta. Acum Sybil era

încruntată și Alicia Coombe răspunse, ridicând din sprâncene:

— Vă spun că nu mai am ținere de minte de la o vreme. De când e la noi, Sybil?

— De unde o aveți? Întrebă doamna Fellows-Brown. Ați cumpărat-o?

— O, nu! Alicia Coombe păru oarecum șocată de idee. O, nu. Cred... Cred că mi-a dăruit-o cineva. Clătină din cap. E înnebunitor, exclamă ea. Absolut înnebunitor, când totul îți iese din minte exact în momentul în care s-a întâmplat.

— Hai, nu te prosti, Fou Ling, se rățoi doamna Fellows-Brown. Haide, am să te iau în brațe.

— Și-l ridică. Fou Ling lătră protestând viguros. Părăsiră camera, Fou Ling cu capul întors peste umărul său pufos, privind încă cu intensă atenție păpușa din fotoliu...

— Păpușa aia de-acoio, zise doamna Groves, pe cinstite, mă înfioară, chiar așa!

Doamna Groves era femeia de servici. Tocmai spălase dușumeaua pe mijloc, înspre ușă. Acum se ridicase și ștergea încet praful în jurul camerei.

— Nostimă treabă, spuse doamna Groves, niciodată nu i-am luat seama cu adevărat până ieri. Și deodată mă izbi brusc, cum s-ar zice.

— Nu-ți place? O întrebă Sybil.

— Vă spun, doamnă Fox, mă face să mă înfior, se plânse servitoarea. Nu e firească, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun. Picioarele alea lungi care-i atârână, felul în care șade acolo și privirea șireată. Ceva nu este sănătos, asta-i părerea mea!

— Niciodată n-ai spus așa ceva despre ea, remarcă Sybil.

— Vă repet, n-am observat-o niciodată... Până azi-dimineață. Sigur că știu că e aici de câțva timp dar... Se opri și o expresie de uimire se întipări pe fața sa. E ca un lucru pe care-l vizezi noaptea!

Își strânse mai multe lucruri de făcut curățenie, părăsi camera de probă și traversă palierul spre încăperea din partea cealaltă.

Sybil se uită la păpușa relaxată. O expresie de uimire crescândă i se putea citi pe față. Alicia Coombe intră și Sybil

se întoarce brusc.

— Domnișoară Coombe, de când ai creatura asta?

— Ce, păpușa? Draga mea, știi că nu-mi reamintesc lucrurile. Ieri – e așa o prostie!

— Plecasem la conferința aceea și abia mersesem jumătate de drum pe stradă când, deodată, mi-am dat seama că nu aveam idee unde mă duceam. M-am gândit și tot m-am gândit. În cele din urmă, mi-ara zis că trebuie să fie Fortnums. Știam că era ceva pe care vroiam să-l iau de la Fortnums. Ei bine, n-o să-ți vină să crezi, abia după ce m-am întors acasă și mi-am băut ceaiul, mi-am reamintit de conferință. Desigur, am auzit de multe ori că oamenii devin senili cu cât înaintează în vârstă, dar mie mi se întâmplă mult prea repede. Acum am uitat unde mi-am pus geanta, ca și ochelarii. Unde am pus ochelarii ăia? Îi aveam acum o clipă... Citeam ceva în „The Times”.

— Ochelarii sunt aici, pe șemineu, spuse Sybil, întinzându-i. De unde ai păpușa? Cine ți-a dat-o?

— Nici asta nu-mi amintesc, răspunse Alicia Coombe. Cineva mi-a dat-o sau mi-a trimis-o, cred... Oricum, pare să se asorteze foarte bine cu camera, nu-i așa?

— Chiar foarte bine, fu de acord Sybil. Nostim e faptul că nu-mi pot reaminti când am observat prima dată aici.

— Acum nu te lua după mine, îi reproșă Alicia Coombe. În fond, ești încă tânără.

— Dar zău, domnișoară Coombe, nu-mi amintesc. Vreau să zic, m-am uitat ieri la ea și mi s-a părut că are ceva, așa cum spune doamna Groves, care ți dă fiori. Și apoi mi-a trecut prin cap că mai gândisem astfel și am încercat să-mi amintesc când am simțit prima dată așa și, ei bine, nu mi-am putut aduce aminte de nimic!

Într-un fel, era ca și cum n-aș fi văzut-o niciodată mai înainte, numai că nu simțeam în modul acesta, aveam sentimentul că era de mult timp aici și că eu doar n-o observasem.

— Poate c-a venit într-o zi pe fereastră pe o coadă de mătură, glumi Alicia Coombe. Oricum, acum, aici e locul ei.

Se uită împrejur. Nici nu ți-ai putea imagina camera fără ea, nu-i așa?

— Așa-i, recunosc Sybil ușor înfiorată, dar mai degrabă aș dori să pot.

— Să poți ce?

— Să-mi închipui camera fără ea.

— O să ne ținim cu toatele din cauza păpușii ăsteia? Întrebă Alicia Coombe supărată. Ce nu vă place la biata de ea? Arată ca o varză stricată, dar poate, adăugă ea, e din cauză că nu mi-am pus ochelarii. Și-i puse la ochi și se uită hotărâtă la păpușă. Da, recunosc ea, înțeleg ce vrei să spui. Îți dă puțin fiori... Arată tristă dar, cum să zic, șireată și destul de hotărâtă.

— Nostim, îi aminti Sybil, că doamna Fellows-Brown și-a manifestat în mod atât de violent faptul că nu-i place.

— Ea e una căreia nu-i pasă niciodată să spună ce gândește, observă Alicia Coombe.

— Dar e ciudat, insistă Sybil, că păpușa asta i-a lăsat o așa impresie.

— Știi, uneori, oamenilor le displac, dintr-odată, unele lucruri.

— Poate, zise Sybil râzând, că păpușa asta n-a fost aici niciodată până ieri... Poate că, așa cum spui, a intrat în zbor pe fereastră și s-a așezat în fotoliu.

— Nu, o contrazise Alicia Coombe, sunt sigură că e de mai mult timp. Poate că a devenit vizibilă abia ieri.

— Ăsta-i și sentimentul meu, adăugă Sybil, că e aici de câtva timp... Dar, totodată, nu-mi reamintesc s-o fi văzut cu adevărat până ieri.

— Hai dragă să ne oprim acum, se hotărî Alicia Coombe brusc. Mă faci să mă simt ciudat și să mă treacă fiori pe spinare. N-ai de gând să inventezi o mulțime de chestii supranaturale despre creatura asta, nu-i așa?

Apucă păpușa, o scutură, îi aranjă umerii și-o puse într-un alt fotoliu. Imediat, păpușa se întinse ușor și se relaxă.

— N-are nici urmă de viață în ea, conchise Alicia Coombe privind cu atenție păpușa. Și totuși, într-un fel nostim, pare

vie, nu-i așa?

— Oo, m-a speriat de-a binelea, exclamă doamna Groves, când se duse prin camera de Scut probă pentru a șterge praful. Așa o sperietură că n-aș mai vrea să calc vreodată în cabina de probă.

— Ce te-a speriat de-a binelea? Întrebă domnișoara Coombe, care stătea la un birou în colț, ocupată cu diferite note de plată: „Femeia asta, adăugă ea mai mult pentru sine decât pentru doamna Groves, crede că își poate face, în fiecare an, două rochii de seară, trei rochii de cocteil și un taior fără să-mi plătească un penny pentru ele! Zău, unii oameni”...

— E vorba de păpușa aia, spuse doamna Groves.

— Ce, iar cu păpușa noastră?

— Da, stă acolo la birou, ca o ființă omenească. Oo, m-am speriat de-a binelea!

— Ce tot spui?

Alicia Coombe se ridică, traversă camera, palierul și intră în cealaltă încăpere, cea de probă. Era un mic birou Sheraton într-un colț și la el, stând rezemată pe scaun, cu lungile ei brațe pe mapă, se afla păpușa.

— Se pare că cineva vrea să se distreze, zise Alicia Coombe. I-a venit s-o așeze în felul ăsta. Adevărat, pare destul de naturală. Sybil Fox cobora pe trepte, în momentul acesta, ducând o rochie care urma să fie probată în dimineața aceea.

— Vino aici, Sybil. Uită-te la păpușa noastră cum stă la biroul meu personal și scrie acum scrisori.

Cele două femei o priveau.

— Zău, zise Alicia Coombe, e prea ridicol! Mă întreb cine-a proptit-o acolo așa? Tu?

— Nu, n-am făcut-o eu, răspunse Sybil. Trebuie să fi fost una dintre fetele de sus.

— Zău că e un soi de glumă proastă, remarcă Alicia Coombe. Luă păpușa de la birou și-o aruncă înapoi pe sofa.

Sybil așeză cu grijă rochia pe un scaun și apoi se duse în atelier.

— Știi păpușa, încep ea, păpușa de catifea din camera domnișoarei Coombe, din camera de probă?

Supraveghetoarea și trei fete ridicară privirea.

— Da, domnișoară, sigur că o știm.

— Cine a așezat-o dimineața asta la birou din glumă?

Cele trei fete se uitau la ea, apoi Elspeth, supraveghetoarea, zise:

— S-o așez la birou? Eu n-am făcut-o.

— Nici eu, spuse una dintre fete. Tu ai făcut-o, Marlene?

Marlene dădu din cap negativ.

— Elspeth, ai vrut să te distrezi?

— Nici vorbă, răspunse Elspeth, o femeie sobră, care arăta, ca și cum avea întotdeauna gura plină cu ace cu gămălie. Am destulă treabă de făcut decât să mă joc cu păpuși și să le așez la birouri.

— Uite ce e, spuse Sybil și, spre surpriza ei, vocea îi tremura ușor. A fost... A fost o glumă destul de bună, numai că aș vrea să știu cine a făcut-o.

Cele trei fete se supărară.

— V-am spus, doamnă Fox. Niciuna dintre noi n-a făcut-o, nu-i așa Marlene?

— Eu n-am făcut-o, confirmă Marlene; dacă Nellie și Margaret spun că nici ele n-au făcut-o, ei bine, atunci niciuna dintre noi nu-i de vină.

— Ați auzit ce-am avut de spus, adăugă Elspeth. Dar, ce-i ce toate astea, doamnă Fox?

— Poate că a fost doamna Groves, spuse Marlene.

Sybil dădu din cap:

— Nu putea să fie doamna Groves. A speriat-o de-a binelea.

— Am să vin să văd cu ochii mei, spuse Elspeth.

— Acum nu mai e acolo, zise Sybil. Domnișoara Coombe a luat-o de la birou și a aruncat-o înapoi pe sofa. Ei bine.

— Făcu o pauză – ceea ce vreau să spun e că cineva trebuie s-o fi așezat în scaunul de la birou, gândindu-se că e nostim. Așa cred. Și... Și nu văd de ce n-ar recunoaște.

— V-am spus de două ori, doamnă Fox, interveni Margaret. Nu înțeleg de ce continuați să ne acuzați de minciună. Niciuna dintre noi n-ar face o prostie ca asta.

— Îmi pare rău, zise Sybil, n-am vrut să vă supăr. Dar... Dar

cine altcineva ar fi putut s-o facă?

— Poate că s-a ridicat și s-a dus singură, chicoti Marlene. Pentru nu știu ce motiv, Sybillei nu-i plăcu ideea.

— O, toate-s niște prostii, zise și se retrase.

Alicia Coombe fredona ceva destul de vesel. Se uita prin cameră.

— Mi-am pierdut ochelarii din nou, dar nu prea contează. Deocamdată nu vreau să văd nimic. Necazul e, însă, că atunci când nu vezi mai deloc, ca mine și ți-ai pierdut ochelarii, dacă nu ai o altă pereche pe care să ți-o pui ca să te ajute să-i găsești, atunci nu le dai de urmă pentru că nu poți vedea.

— Îi caut eu, se oferi Sybil. Ia-ți avut acum o clipă.

— M-am dus în camera cealaltă când tu ai fost în atelier. Cred că i-am luat acolo cu mine.

Se duse spre cealaltă cameră.

— Așa mă plictisește, spuse Alicia Coombe. Vreau să continui cu notele astea de plată. Cum să fac dacă n-am ochelarii?

— Mă duc sus să vă aduc a doua pereche din dormitor, hotărî Sybil.

— În prezent nu mai am o a doua pereche, spuse Alicia Coombe.

— De ce; ce s-a întâmplat cu ei?

— Cred că i-am pierdut ieri când am ieșit în oraș să iau masa de prânz. Am telefonat de acolo și am mai telefonat și din două magazine în care am intrat.

— O, dragă, spuse Sybil, cred că va trebui să ai trei perechi.

— Dacă aș avea trei perechi de ochelari, comentă Alicia Coombe, mi-aș petrece întreaga viață căutând una sau alta. Cred că cel mai bine e să ai numai una singură. Atunci trebuie s-o cauți până o găsești.

— Bine, trebuie să fie undeva, zise Sybil. Nu te-ai îndepărtat de camerele astea. Cu siguranță nu sunt aici, așa că trebuie să-i fi scos în camera de probă.

Se întoarse, se uită cu atenție împrejur. În cele din urmă, cu o ultimă idee, ridică păpușa de pe sofa.

— I-am găsit, strigă ea.

— O, unde erau, Sybil?

— Sub prețioasa noastră păpușă. Cred că i-ai aruncat când ai pus-o înapoi pe sofa.

— Ba nu. Sunt sigură că nu-i așa.

— O, exclamă Sybil exasperată. Atunci cred că păpușa i-a luat și îi ascundea de dumneavoastră!

— Știi, răspunse Alicia, uitându-se gânditoare la păpușă, zău că nu i-am pus lângă ea. Păpușa pare foarte inteligentă, nu-i așa, Sybil?

— Nu-mi place fața ei, răspunse Sybil. Arată ca și cum ar ști ceva pe care noi îl ignorăm.

— Nu ți se pare că într-un fel e tristă și drăgălașă? Întrebă Alicia Coombe pledând în favoarea păpușii, dar fără convingere.

— Nu mi se pare câtuși de puțin drăgălașă, o contrazise Sybil.

— Nu... Poate că ai dreptate... O, bine, să ne întoarcem la treburile noastre. Lady Lee va sosi peste zece minute. Vreau numai să termin notele astea de plată și să le trimit la poștă.

— Doamnă Fox, doamnă Fox?

— Da, Margaret, răspunse Sybil. Ce e?

Sybil se întinsese peste masă ca să taie o bucată de șaten.

— O, doamnă Fox, e din nou păpușa aia. Am dus rochia cafenie, cum ați spus și păpușa stă din nou la birou. Și n-am așezat-o eu, niciuna dintre noi. Vă rog, doamnă Fox, serios că noi n-am face așa ceva.

Sybilei îi alunecă foarfeca din mână.

— Uite, spuse ea supărată, uite că am tăiat prost. Bine, nu-i nimic, îndrept eu. Acum, ce-i cu păpușa?

— Stă din nou la birou.

Sybil se duse iarăși în camera de probă. Păpușa stătea la birou exact ca mai înainte.

— Ești foarte hotărâtă, nu-i așa? I se adresă Sybil păpușii.

O înșfăcă și o puse înapoi pe sofa.

— Asta ți-e locul, fetițo, zise ea. Să stai aici.

Se îndreptă spre cealaltă cameră.

— Domnișoară Coombe!

— Da, Sybil?

— Cineva își bate joc de noi. Păpușa stătea din nou la birou.

— Cine crezi că poate fi?

— Trebuie să fie una dintre cele trei fete. Zise Sybil, își închipuie că e nostim. Bineînțeles că toate se jură pe sfânta cruce că n-o fac ele.

— Cine crezi că e – Margaret?

— Nu, nu cred că e Margaret. Arăta cam ciudat când a venit și mi-a spus. S-ar putea să fie Marlene, care tot chicotește.

— Oricum e o mare prostie pe care o face.

— Bineînțeles, e o idioțenie. Dar, adăugă Sybil supărată, am de gând să-i pun capăt.

— Ce-ai de gând să faci?

— O să vedeți, răspunse Sybil.

Seara când plecă, închise camera de probă.

— Închid ușa asta, zise ea, și iau cheia cu mine.

— O, înțeleg, zise Alicia Coombe, cu un ușor aer amuzat. Începi să crezi că eu sunt, nu-i așa? Crezi că sunt atât de distrată încât intru acolo și mă gândesc să scriu la birou, dar în schimb iau păpușa și o așez să scrie în locul meu. La asta te gândești? Și apoi uیت totul!

— Ar fi o posibilitate, recunosc Sybil. Dar, oricum, vreau să fiu sigură că nu ni se joacă nici o festă proastă la noapte.

În dimineața următoare, cu buzele strânse, primul lucru pe care-l făcu Sybil când sosi a fost să deschidă ușa camerei de probă și să intre. Doamna GroveS. Cu o expresie necăjită, cu o perie cu coadă pentru șters pardoseala și o cârpă de praf o aștepta pe palier.

— Acum o să vedeți! Spuse Sybil.

Apoi se dădu înapoi cu o ușoară exclamație de uimire.

Păpușa stătea la birou.

— Ooo! Făcu doamna Groves în spatele ei. E straniu! Asta e. Vai, doamnă Fox, arătați cam pauidă, ca și cum v-ați speriat. Aveți nevoie de câteva picături de ceva. Are domnișoara Coombe ceva picături pe sus, nu știți?

— Mă simt bine, zise Sybil.

Se îndreptă spre păpușă, o ridică cu grijă și traversă camera

cu ea.

— Cineva v-a jucat din nou o festă, zise doamna Groves.

— Nu știu cum ar fi putut să mi-o joace de data asta, răspunse încet Sybil. Am închis ușa aseară. Știi doar singură că nimeni n-ar putea intra.

— Poate că cineva mai are o cheie, dori s-o ajute doamna Groves.

— Nu cred, răspunse Sybil. Niciodată nu ne-am bătut capul să închidem ușa asta. E o cheie din alea de modă veche și există numai una.

— Poate se potrivește cheia cealaltă – de la ușa de dincolo!

Imediat încerca'ă toate cheile, dar niciuna nu se potrivi la camera de probă.

— E ciudat, domnișoară Coombe, i se adresă Sybil, mai târziu, când luau masa împreună.

Alicia Coombe arăta destul de încântată.

— Draga mea, răspunse, cred că e așa de extraordinar. Ar fi cazul să le scriem cercetătorilor din domeniul psihiatriei. Știi, s-ar putea să trimită un specialist, un medium sau pe altcineva să vadă dacă are ceva deosebit camera.

— Nu prea vă pasă deloc, constată Sybil.

— De fapt, într-un fel mă cam distrează, răspunse Alicia Coombe. Crede-mă, la vârsta mea, e nostim când se întâmplă câte așa ceva! Totuși, nu, nu prea-mi place, adăugă pe gânduri. Adică, păpușa aia se întrece cu măsura, nu-i așa?

În seara aceea, Sybil și Alicia Coombe închiseră din nou ușa.

— Încă mai cred că cineva ar putea să facă o glumă și atât, deși, nu prea înțeleg de ce? Se întrebă Sybil.

— Crezi că va fi la birou din nou mâine dimineață? Se interesă Alicia.

— Da, așa cred, se înfioră Sybil.

Dar s-au înșelat. Păpușa nu era la birou. În schimb, era pe pervaz, uitându-se afară pe stradă. Și iar avea o poziție de o deosebită naturalețe.

— E o prostie înfiorătoare, nu-i așa? Zise Alicia Coombe, în timp ce serveau la repezeală un ceai în după-amiaza aceea. De comun acord se hotărâseră să nu-l bea, ca de obicei, în camera

de probă, ci în încăperea proprie, de vizavi, a doamnei Coombe.

— Prostie, în ce sens?

— Adică, e ceva de care nu te poți lega. E doar o păpușă pe care o găsești mereu în alt loc.

Pe zi ce trecea, observația aceasta se dovedea a fi cât se poate de adevărată. Acum, păpușa se muta nu numai în timpul nopții. Ori de câte ori intrau în camera de probă, după ce lipsiseră doar câteva minute, puteau găsi păpușa în alt loc. O lăsau pe sofa și o descopereau în fotoliu. Apoi se așeza pe un alt scaun. Alteori, stătea pe cel de la fereastră sau de la birou.

— Se mută după cum îi place, constată Alicia Coombe. Și cred, Sybil, că asta o amuză.

Cele două femei stăteau uitându-se jos la silueta inertă, tolănită, din catifea, cu fața de mătase pictată.

— Câteva bucățele de catifea, mătase și puțină vopsea – asta-i tot, zise Alicia Coombe. Vorbea supărată. Știi, am putea, da, am putea să ne descotorosim de ea.

— Ce înțelegeți prin a ne descotorosi de ea? O întrebă Sybil. O spunea pe un ton speriat.

— Ei bine, îi explică Alicia Coombe, am putea-o arunca în foc, dacă s-ar face foc. Vreau să zic s-o ardem ca pe o vrăjitoare... Sau, pur și simplu, zise pe un ton indiferent, am putea s-o punem în lada cu gunoi.

— Nu cred că merge, se îndoi Sybil. Cineva o va lua, probabil, și ne-o va aduce înapoi.

— Sau s-o trimitem undeva, continuă Alicia Coombe. La una din societățile acelea care ne scriu mereu și ne cer câte ceva pentru a vinde sau a organiza un bazar. Cred că-i cea mai bună idee.

— Nu știu... Spuse Sybil. Mi-ar fi cam frică să fac asta.

— Frică?

— Da, pentru că s-ar putea întoarce!

— Adică, să se întoarcă aici?

— Da!

— Ca un porumbel călător?

— Da, așa cred!

— Îmi închipui că nu ne-am scrântit, nu? Se răsti Alicia Coombe. Poate că m-am ramolit de tot și tu îți bați joc de mine, așa-i?

— Nu, se scuză Sybil. Dar am sentimentul înfricoșător și neplăcut, un sentiment nesuferit că ea e prea puternică pentru noi.

— Ce? Grămada aia de cârpe?

— Da, grămada aia groaznică de cârpe neînsuflețite. Pentru că, vedeți, ea e așa de hotărâtă!

— Hotărâtă?

— Să facă ce vrea! Asta-i camera ei acum...

— Da, o aprobă Alicia Coombe, așa e, zău! De fapt, a fost întotdeauna, dacă stai și te gândești – culorile și toate celelalte... Se potrivește aici sau, mai bine zis, camera asta i se potrivește ei, sublinie croitoreasa cu o nuanță de enervare în glas; e pur și simplu absurd când o păpușă vine și pune stăpânire pe lucruri în felul acesta. Știi, doamna Groves nU mai vrea să intre să curețe.

— Spune că îi e frică de păpușă?

— Nu, doar caută tot felul de tertipuri ca să se scuze. Apoi, Alicia adăugă cuprinsă de panică: ce ne facem, Sybil? Mă deprimă. N-am mai fost în stare să desenez nici un model în ultimele săptămâni.

— Iar eu nu pot să mă concentrez să croiesc așa cum trebuie, mărturisi Sybil. Fac tot soiul de greșeli protesti. Poate, zise ea nesigură, ideea dumneavoastră de a scrie cercetătorilor din domeniul psihiatriei s-ar dovedi bună.

— Ne-ar considera două proaste, pufni Alida Coombe. N-am vorbit în mod serios. Nu, cred că trebuie să continuăm până...

— Până când?

— O, nu știu, râse, în neștire, Alicia.

Când veni a doua zi, Sybil găsi închisă ușa de la camera de probă.

— Domnișoară Coombe, cheia e la dumneavoastră? Ați închis-o aseară?

— Da, zise Alicia Coombe. Am închis-o și va rămâne așa!

— Dar de ce?

— Pentru că am renunțat la cameră. Poate să-l rămână păpușii. N-avem nevoie de două. Vom face probele aici.

— Dar e propriul dumneavoastră salon!

— Ei bine, nu mai am nevoie de el. Am un dormitor foarte drăguț. Pot să-l transform în cameră de zi, nu-i așa?

— Vreți să spuneți că nu veți mai intra niciodată în camera de probă, întrebă Sybil, fără să-i vină să creadă.

— Întocmai!

— Dar, cum rămâne cu făcutul curățeniei? O să ajungă într-o stare deplorabilă.

— Las-o! Hotărî Alicia Coombe. Dacă locul acela suferă de dragul unei păpuși, foarte bine, să rămână în posesia ei. Și să-și facă singură ordine în cameră. Apoi adăugă: să știi că ne urăște!

— Cum adică? Păpușa ne urăște? Întrebă Sybil.

— Da, o asigură Alicia. Nu știai? Trebuia să-ți fi dat seama. Să fi observat când te uitai la ea.

— Adevărat, recunosc Sybil gânditoare. Îmi închipui că mi s-a părut că simt tot timpul asta – că ne urăște și vrea să plecăm de aici.

— E un lucrușor răutăcios, zise Alicia Coombe. Oricum, poate să fie mulțumită acum.

După aceea, evenimentele s-au desfășurat mai pașnic. Alicia Coombe își anunță personalul că a renunțat să mai folosească, deocamdată, camera de probă; zise că erau prea multe camere de curățat și desprăfuit.

Dar o surprinse pe una dintre lucrătoare spunându-i alteia, în seara aceleiași zile: „Chiar e într-o ureche, domnișoara Coombe acum. Întotdeauna mi s-a părut puțin ciudată, după felul cum pierde și uită lucrurile. Dar asta le-a întrecut pe toate, nu-i așa? I-a căzut cu tronc păpușa aia”! Cealaltă fată exclamă: „Ooo, doar nu crezi că e, cu adevărat, alături cu drumul? Ar putea să ne înjunghie sau mai știi eu?”

Trecură pălăvrăgind și Alicia se îndreptă în scaun plină de indignare. „Chiar să sunt într-o ureche”! Se gândi ea, după care adăugă tristă: „Dacă n-ar fi Sybil, m-aș crede și eu alături

cu drumul. Dar și eu și Sybil și chiar doamna Groves – pare să fie ceva la mijloc. Dar nu înțeleg cum se va termina?”

Trei săptămâni mai târziu, Sybil îi spuse Aliciei Coombe:

— Trebuie să intrăm o dată în camera aia.

— De ce?

— Ei bine, cred că trebuie să fie într-o stare de mizerie.

Moliile or fi intrat în lucruri și chestii de astea. Ar fi cazul să ștergem praful și să măturăm, după care o închidem la loc.

— Mai bine am ține-o închisă și nu ne-am duce acolo, fu de părere Alicia Coombe.

— Știi, sunteți chiar mai superstițioasă decât mine, observă Sybil.

— Cred că sunt, răspuse Alicia. Am fost mult mai înclinată decât tine să cred în toate astea, dar, la început mi s-a părut emoționant, într-un mod ciudat. Nu știu. Acum mi-e cam frică și nu-mi vine să mai intru în odaia aia.

— Bine, eu vreau și am să mă duc, se hotărî Sybil.

— Știi ce-i cu tine? O întrebă Alicia Coombe. Ești tare curioasă, asta-i tot?

— Așa-i, sunt curioasă. Vreau să văd ce a făcut păpușa.

— Cred, totuși, că e mult mai bine s-o lăsăm în pace. De cum am plecat din cameră ea a fost mulțumită. Las-o în voia ei! Oftă exasperată. Vorbim numai prostii!

— Da, știu că vorbim prostii, dar dacă mi-ați spune cum să procedez altfel, atunci, haideți acum, dați-mi cheia!

— Bine, bine!

— Cred că vă temeți că-i dau drumul sau așa ceva. Dar eu mă gândesc că e tipul care poate trece prin uși sau ferestre. Sybil deschise ușa și intră.

— Ce teribil de ciudat! Exclamă ea.

— Ce-i ciudat? Întrebă Alicia Coombe, trăgând cu ochiul peste umărul ei.

— În cameră nu pare să fie deloc praf, nu-i așa? Când te gândești că a stat închisă atâta timp...

— Da, e ciudat.

— Iat-o! Spuse Sybil.

Păpușa era pe sofa. Nu stătea lungită în poziția sa obișnuită,

inertă. Ședea cu bustul ridicat, rezemată de o pernă. Avea aerul stăpânei casei care așteaptă să primească oaspeți.

— Deci, se simte ca la ea acasă, observă Alicia Coombe, nu-i așa? Aproape că-mi vine să-mi cer scuze că am pătruns așa.

— Să mergem, spuse Sybil.

Se dădu înapoi, trase ușa și o încuie la loc.

Cele două femei se uitară una la alta.

— Aș vrea să știu, începu Alicia Coombe, de ce ne sperie așa de tare...

— Doamne Sfinte, cine nu s-ar speria?

— În fond, ce se întâmplă? Nimic altceva decât faptul că un soi de păpușă se plimbă prin cameră. Nici nu cred că e păpușă însăși, ci un poltergeist!

— Asta-i o idee bună.

— Da, dar nu prea cred în ea. Trebuie să fie păpușă.

— Sunteți sigură că nu știți de unde provine?

— N-am nici cea mai mică idee, spuse Alicia. Și cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai sigură că n-am cumpărat-o și că nimeni nu mi-a dat-o. Cred că ea... Ea a venit uite așa!

— Credeți că va pleca vreodată?

— De fapt, zise Alicia, nu văd de ce ar face-o... Are tot ce-și dorește.

Dar se părea că păpușă nu obținuse tot ceea ce dorea. A doua zi, când Sybil intră în sala cu exponate, rămase cu gura căscată. Apoi își strigă patroana.

— Domnișoară Coombe, domnișoară Coombe, veniți, vă rog, jos!

— Ce s-a întâmplat?

Alicia Coombe, care se trezise târziu, coborî schiopătând puțin, pentru că suferea de reumatism la genunchiul drept.

— Ce ți s-a întâmplat, Sybil?

— Uitați-vă! Uitați-vă ce-a făcut acum!

Rămaseră în pragul sălii cu exponate. Stând pe o sofa, rezemată comod pe un braț al acesteia, se afla păpușă.

— A ieșit, izbucni Sybil. A ieșit din cameră! Vrea și sala asta! Alicia Coombe se așeză lângă ușă.

— În cele din urmă, va dori tot atelierul.

— S-ar putea, încuviință Sybil.

— Animal obraznic, rău și viclean, se adresă Alicia păpușii, de ce vrei să ne necăjești peste tot? Nu avem nevoie de tine.

I se păru atât ei cât și Sybillei că păpușa se mișcă foarte încet. Era ca și cum membrele i se relaxau și mai mult. Un braț lung și-l pusese pe cel al sofalei și fața sa, pe jumătate ascunsă, arăta ca și cum trăgea cu ochiul pe sub el. O privire șireată, răutăcioasă!

— Creatură oribilă! Exclamă Alicia. Nu o suport! Nu o mai suport!

Deodată, luând-o complet prin surprindere pe Sybil, se repezi în sală, apucă păpușa, alergă spre fereastră, o deschise și o aruncă afară, pe stradă. Sybil încremeni de groază.

— O, Alicia, nu trebuia să fi făcut asta. Sunt sigură că nu trebuia s-o fi făcut.

— N-am avut încotro. Pur și simplu, nu mai suportam!

Sybil se duse lângă ea la fereastră. Pe trotuar, păpușa zăcea cu fața în jos, cu membrele inerte.

— Ai omorât-o! Șopti Sybil.

— Nu fi proastă... Cum să omor ceva făcut din bucățele de catifea și mătase. Nu e reală!

— E teribil de reală, o contrazise Sybil.

Abia își ținu răsuflarea.

— Doamne Sfinte. Copilul acela...

O fetiță mică, prost îmbrăcată, se aplecase asupra păpușii de pe trotuar. Se uită de-a lungul străzii ce nu părea prea aglomerată în momentul acela al dimineții, deși era ceva trafic de vehicule; apoi, satisfăcut, copilul se aplecă, luă păpușa și traversă în fugă strada.

— Stai stai! Strigă Alicia.

Se întoarse către Sybil.

— Copilul ăla nu trebuie să ia păpușa. Nu trebuie! Păpușa e periculoasă, reprezintă Răul. Trebuie s-o oprim.

Nu ele o opriră. Ci traficul. În clipa aceea trei taxiuri veneau dintr-o direcție și două microbuze de marfă din cealaltă.

Copilul fu prins în mijlocul drumului. Sybil se repezi jos pe

scară cu Alicia Coombe după ea. Făcându-și drum printre un microbuz și un automobil, Sybil și Alicia sosiră înainte ca fetița să se poată strecura până în partea opusă.

— Nu poți să iei păpușa asta, zise Alicia Coombe. Dămi-o înapoi!

Copilul se uită la ea. Era o fetiță slăbuță de vreo opt ani cu o privire ușor sașie. Se uita sfidător.

— De ce să ți-o dau? Întrebă ea. Ai aruncat-o pe fereastră, așa ai făcut, te-am văzut eu. Dacă i-ai făcut vânt pe fereastră, înseamnă că n-ai nevoie de ea, așa că acum e a nea!

— Îți voi cumpăra o altă păpușă, îi promise convingător Alicia. Mergem la un magazin de jucării, oriunde îți place și am să-ți cumpăr cea mai frumoasă păpușă pe care o putem găsi. Dar, dă-mi-o înapoi pe asta!

— Nu vreau, răspunse copilul.

Brațele ei strânseseră protector la piept păpușa de catifea.

— Trebuie s-o dai înapoi, interveni Sybil. Nu este a ta.

Se întinse să ia păpușa de la copil și, în momentul acela, fetița o călcă pe picior, se întoarse și țipă la ele.

— Nu v-o dau! Nu v-o dau! Nu v-o dau! Ea este a mea. Eu o iubesc. Voi n-o iubiți. Voi o urăți. Dacă n-ați fi urât-o, n-ați fi aruncat-o pe fereastră. Eu o iubesc, așa vă spun și asta vrea ea. Ea vrea să fie iubită.

Ș-apoi, ca un țipar, alunecând printre vehicule, copilul traversă strada, o luă pe o alee și dispăru înainte ca cele două femei mai în vârstă să se hotărască să-și croiască drum printre mașini și s-o urmărească.

— A dispărut, spuse Alicia.

— A spus că păpușa dorea să fie iubită, spuse Sybil.

— Poate, adăugă Alicia, poate că asta și-a dorit tot timpul... Să fie iubită...

În mijlocul traficului din Londra, cele două femei înfricoșate se uitau încremenite una la alta.

SFÂRȘIT

1 (germ.) În spiritism, nume dat unui presupus agent, responsabil pentru manifestări ca răsturnarea mobilei, spargerea vaselor; fantomă zgomotoasă.